

Нећу пушку, хоћу кларинет

Млади руски музичари склонили су се од рата и мобилизације у Србију, гдје сада заједно свирају. За Наду кажу како им је одлука о одласку промијенила живот на бољи начин

Вадим, Марк, Еуген,
Михаил и Егор

Када је у рујну прошле године у Русији објављена дјеломична мобилизација, многи су Руси тражили начине да напусте своју земљу и тако избјегну одлазак на ратиште у Украјину. Један од њих је млади кларинетист вадим тураносов који је из родног Санкт Петербурга побјегао у коловозу прошле године, како нам је испричао, 'у сумњивом црном бмв-у финских регистрација'. Вадим је прије рата предавао кларинет, саксофон и флауту у средњој школи у Москви и већином је свирао у оркестрима, а затим се почео бавити цез музиком. Свирао је у најбољим клубовима у Санкт Петербургу и Москви, па чак и на мјестима попут Државног Ермитажа као члан оркестра. Будући да су у ожујку прошле године укинуте брзе жељезничке везе између Москве, Санкт Петербурга и Хелсинкија, Вадим је пронашао особу с двојним држављанством која нуди вожње свима који желе пријећи границу и тако је отишао за Бергамо у Италији, заједно с још четворо људи. — Талијани су били јако љубазни и уз помоћ локалног становника пронашао сам хотел у Бергаму, што у Италији није лако учинити усред ноћи. Руске картице не раде, па чак ни резервација хотела није могућа. Бојао сам се рећи да сам руски држављанин и представио сам се као Финац за први дојам, дарујући људима који су хтјели помоћи финску чоколаду. Пронашао

сам хотел уз помоћ психолога којег сам упознао у локалном бару, а који је некада радио годину дана као професор у Русији — испричао нам је Вадим те додао како је по питању политике песимист и још је тада на уму имао могућност мобилизације. — Био сам у Италији када је почела и за мене је било јако тешко доћи себи и свирати, баш као и након што је рат започео, без обзира на то што је цез био и још увијек је гласба протеста, протеста против расне дискриминације, гласба слободног људског духа, с импровизацијама које су јединствене сваки пут и не могу се поновити — додаје. Премда Вадим није служио у војсци, испуњава увјете за оно што се назива другим валом мобилизације, због чега је одлучио да се неће враћати у Русију. Но бројни људи које особно познаје, а који немају војно искуство, мобилизацијску картицу су добили тијеком првог вала у рујну прошле године. Након доласка у Италију, Вадимов првобитни план био је путовати с колегама гласбеницима из Италије и доћи у Србију, једну од држава која није наметнула санкције Русији, како би могао добити функционалну дебитну картицу. — Странцима у Европи то није једноставно учинити, можда је то још увијек могуће у малим земљама попут Андоре, али углавном је немогуће добити је у банци без дозволе за

боравак. Људи који траже политички азил у Европи суочавају се с истим проблемима као и обични туристи који бјеже од мобилизације која је започела 21. рујна, а у њиховом случају то је недостатак докумената јер им се путовница одузима док се случај не ријеши на суду. За сада је Русима лакше добити стални боравак у Србији него у еу. Банке поштравају своја правила због огромног броја пријава, али још увијек је могуће отворити рачун у банци у Србији — објаснио је. У студеном прошле године Вадим је отишао у Нови Сад како би посјетио цез фестивал, а одушевила га је добродошлица и љубазност коју је доживио, због чега је одлучио остати. Убрзо је упознао једног феноменалног цез гитариста из Париза, даниела бежа који свира у бенду Асео, а с којим, како каже, свира у 'неки малим и угодним просторима' што је за њега суштина цеза. Тврди да до сада није имао никаквих проблема и како му се чини да људи овдје боље разумију погубност рата — пронашао је стан близу центра, а станодавац је из Ирака те у Новом Саду живи откада је побјегао из ирачко-иранског сукоба 1980-их. Напоменуто је и како је првобитно желио живјети у Београду, али су цијене најма биле превисоке, док у Новом Саду још увијек може приуштити стан. — То има везе са сликом миграције. Руски људи који долазе у Србију

углавном су у тридесетима и често имају обитељи. То је миграција мозгова, углавном су то ит и други стручњаци. То значајно оптерећује тржиште. Видио сам да су цијене најма у Београду драстично порасле, чак се удвостручиле. О томе ми је причао власник локалне продаваонице плоча којега сам имао задовољство упознати — истакнуо је. Често одлази свирати у Београд у којему је упознао још музичара који су из Русије дошли живјети у Србију. Међусобно се називају Белгрејд Џемс, а осим Вадима ту су и михаил сиднин, виктор волкович, зења горбунов, дан липовецки и еуген пианков. Музиком се баве цијели живот, а жанровски су разапети од рока преко цеза до електронике. Доласком у Београд, Михаил је након дуге станке поновно почео свирати бубњеве и сада се враћа својој музичкој каријери. Виктор је електронички музички умјетник познат под именима Олигарх, Тумани Лимана и Аурорав. Већином су професионални музичари, али има и оних који су се Белгрејд Џемс придружили познајући само основе неког инструмента. Нитко од њих срећом није имао проблема с одласком из Русије, а одлазили су у сличном периоду, мало прије или не- том послје мобилизације. Већином се слажу како им је одлука о одласку промијенила живот, али на бољи начин. — Нисам се налазио под мобилизацијом: нисам служио војску, немам војну исказницу. Тако да мој живот није био изравно угрожен због тога. За њих сам у некој врсти сиве зоне. Али постоји један детаљ: одувјек сам сањао о животу у иностранству. Био сам овдје прије, Руси се овдје осјећају добродошло. Мање ми је страно него земље Кавказа или Средње Азије и близу је Европе, локација ми се чини идеалном — рекао нам је Михаил с којим се сложио и Еуген, напоменувши како је, када је схватио да мора отићи, прво провјеравао цијене смјештаја и могућности наступања. — Имам око 15 пријатеља који су већ живјели овдје. Цијене најма су релативно исте у Арменији, Грузији, Казахстану, а Београд је џеминг пардајз јер овдје не само да можеш свирати с локалним гласбеницима, већ и с људима из цијелог свијета — казао је Еуген. Нажалост, у Новом Саду се од свирања не може зарадити довољно, па је и Вадим отворио врата ит индустрији те похађа онлајн течајеве. Стога је највећи проблем за њега што убрзо понестaje нових мјеста за свирање, којих је већ у самом почетку било јако мало. — Дефинитивно нема довољно простора за свирање. Концепт гласбе овдје, колико ја знам, своди се на фолк или дижејеве. Русија је изненађујуће била прилично цез земља, клуб Козлов у Москви добио је титулу најбољег цез клуба на свијету 2019. године. Има неких сјајних мјеста, али не пуно. Надам се да ће се то ускоро промијенити и веселим се турнеји по Хрватској са својим талијанским бендом 20 стрингс — рекао је Вадим и додао како нема разрађене планове за будућност. — Али би било лијепо добити стабилан посао или наставити с подучавањем у школи. А до тада ћу свакодневно учити нове ствари о цезу — закључио је. ●